

[Robert Pedersen.]

at sportens udøvere kan kontrollere, hvad der kom ud af de erklæringer, som fremkommer ved denne lejlighed.

Endvidere må vi placere idrætspolitikken på samme måde som andre elementer af dansk kulturpolitik, der jo i virkeligheden hviler i velfærdsstaten på to fundament. For det første må en velfærdsstat støtte det, der er vokset op nedefra. For det andet skal politikerne ikke blande sig i de aktiviteter, som man støtter. Vi skal og vi bør acceptere, at idrætten hviler på fritstående og af staten uafhængige organisationer, hvis arbejde, hvis indre liv, hvis organisation, hvis mål, hvis midler vi absolut skal holde os fra at blande os i.

At vi vel alle sammen foretrækker det mønster, der har været hidtil, med den frie forening, hvor juniorer, ynglinge, seniorer og old boys er lige, hvor mænd og kvinder arbejder og hygger sig og kappes side om side, hvor der ikke er skel mellem nogle, der betaler, og nogle, der ikke betaler, er selvkært og behøver ikke siges over for de overhængende trusler, der er om professionalismens indtrængen i dansk sport. Men hvis Dansk Boldspil Union i næste måned går over til en slags halvprofessionel status, så er det naturligvis DBUs egen sag, selv om vi så i socialdemokratiet af hele vort hjerte helst ser amatørismen som den foretrukne organisationsform.

Jeg har fået bemyndigelse til at sige fra finansministeren, at skulle man vælge den vej, som vi ikke er glade for, så skal jeg love, at så vil finansministeren i kraft af aktivt medlemskab i Akademisk Boldklub møde op på ABs næste generalforsamling og tale professionalismens imod på baggrund af de evner og de muligheder, han har, men som finansminister vil han ikke straffe dansk fodbold derfor.

Da politik og idræt har mange berøringsflader, ser vi meget gerne i vort parti oprettet et kontaktorgan, hvor man kan føle hinanden på tænderne. Om det skal være et idrættens fællesråd, eller om man som på den anden side af Sundet vil vælge at opbygge en egentlig rigsidsrætsstyrelse, det må modspilleren i denne samtale bestemme.

Men lederne må forstå, at udviklingen mod professionalisme kan tvinge os til i højere grad fremover at øremærke de penge,

der bliver tildelt idrætten, således at ungdomsarbejdet, lederuddannelsen og de aktiviteter, der er til fordel for de store masser, nyder fremme, hvorimod man selv må skaffe midler til det, der sigter mod eliten.

Det ville vel også være formålstjenligt at samle hele idrættens organisation i ét ministerium. Jeg har i denne forbindelse hørt ordføreren for forespørgerne, hr. Svend Haugegaard, i regionalradioen i Vestjylland meddele, at han meget gerne så, at det blev placeret i undervisningsministeriet, et ønske, som jeg ikke ved denne lejlighed er i stand til at bakke op.

Det er mit indtryk, at arbejdsfordelingen i undervisningsministeriet og kulturministeriet, som jeg foretrækker, er af en sådan karakter, at der bliver mere tid til at tage sig af idrættens forhold, hvis man placerer det i kulturministeriet, hvorved man også ville opnå noget meget væsentligt af psykologisk værdi derved, at man i ét ministerium sidestillede fysisk og åndelig kultur. Endvidere taler det argument for kulturministeriet, at man i stigende grad i international sammenhæng behandler idrætten, når administrationer og regeringer mødes, f. eks. i Europarådet, og her er sporten i de fleste nationer underlagt kulturministeriet, der i mange tilfælde hedder ministeriet for kultur og sport.

Hvad den egentlige støtte angår, så kan det vel ikke undre, at vi i første omgang vil være lettest at få i tale, når det drejer sig om at satse på de aspekter i betænkningen, der har sundhedsmæssige sider. Vi har ærlig talt alt for længe levet på nas på de erfaringer, som andre lande har gjort, hvorfor vi bør undersøge børns sundhedsmæssige status, og hvis vi kommer til samme resultat som i England, Skotland og FN-undersøgelsen, så bør det danne grundlaget for en stærkere placering af gymnastik og fysisk træning i vore skoler.

Det gælder endvidere undersøgelser af idrætsskaderne, som løber op i meget betragtelige summer, og hvor forskningen må kunne fremkomme med præventive forslag. Og det drejer sig ikke mindst om coronarlidelser, hvor en stor svensk undersøgelse har fastslået, at en fysisk veltrænet er mindre udsat for hjertelidelser end den ikke veltrænete samt at den, der er i god træning, har lettere ved at blive helbredt, hvis han eller